

عنوان مقاله:

کلاهبرداری در فضای مجازی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی دانش و فناوری حقوق و علوم انسانی ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

هادی احمدپور - کارشناسی حقوق دانشگاه پیام نور مرکز بناب

خلاصه مقاله:

با محترم شمردن حق مالکیت خصوصی افراد همواره تعرض به این حق با واکنش همراه بوده است. اگرچه در گذشته شیوه تجاوز به اموال به شکل سرقت بود، اما با صنعتی شدن جوامع و تحولات ناشی از توسعه تکنولوژی های نوین، تجاوز به حقوق مالکانه افراد به روش های متغیبه، بدون اعمال زور و حتی با رضایت مالک (هرچند رضایت معیوب) ذیل عنوان جرم کلاهبرداری گسترش یافت. امروزه اختراع رایانه و دیگر دستگاه های الکترونیکی امکان ارتکاب جرایمی را فراهم کرده است که پیش از آن وقوع آن ها امکان پذیر نبود. بردن متغیبه اموال متعلق به غیر که تا قبل از اختراع رایانه موضوع جرم کلاهبرداری سنتی قرار می گرفت، با پیدایش رایانه تعرض متغیبه به داده های پردازش شده در رایانه که نماینده آن اموال محسوب می شوند دیگر نمی تواند ذیل همان عنوان سنتی مورد مطالعه قرار بگیرد. این نوشتار بر آن است با تبیین تارخچه و مفهوم جرم کلاهبرداری رایانه ای و تطبیق این جرم با نوع سنتی آن، ارکان تشکیل دهنده این جرم و نقاط اشتراک و افتراق آن ها را با تکیه بر قوانین موجود مورد بررسی قرار دهد. مطالعه جامع فرآیند ارتکاب جرایم فوق به منظور تشخیص و تفکیک آن ها از یکدیگر، با توجه به تفاوت هایی که در برخی موارد از لحاظ آثار مترتب بر آن ها وجود دارد امری ضروری است. آنچه قانون توجه این مقاله قرار می گیرد قوانین موضوعه ایران مزبور می باشد که عبارتند از: ماده یک قانون تشدید مجازات مرتکبین ارتشاء، اختلاس و کلاهبرداری مصوب ۱۳۶۷ مجمع تشخیص مصلحت نظام به عنوان عنصر قانونی جرم کلاهبرداری سنتی و همچنین ماده ۶۷ قانون تجارت الکترونیکی مصوب ۱۳۸۲ و ماده ۱۳ قانون جرایم رایانه ای مصوب ۱۳۸۸ که به ترتیب تشکیل دهنده عنصر قانونی جرم کلاهبرداری رایانه ای در بستر مبادلات الکترونیکی و کلاهبرداری رایانه ای در معنای عام می باشند.

کلمات کلیدی:

کلاهبرداری، فضای مجازی، کلاهبرداری سنتی، کلاهبرداری رایانه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1540256>

